

NLB 445 De nacht is haost an 't èende

1 De nacht is haost an 't èen - de,
de mör - gen niet wïed vort.
Prïes zin - gend dan hiel blie - de
de hel - d're mör - gen - ster.
Wel rëer - de in het duus - ter
zal 't hel - dre locht dan zien
as hij met al zien luus - ter
schient o - ver angst en pien.

1. De nacht is haost an 't èende,
de mörgen niet wïed vort.
Prïes zingend dan hiel bliede
de heldere mörgenster.
Wel rëerde in het duuster
zal 't heldre locht dan zien
as hij met al zien luuster
schient over angst en pien.
2. Zo is God bij oes kommen
in oeze lange nacht.
Hij die deur engels diend weur
die ieuwen is verwacht,
is as een poppie kommen
en hef al oeze schuld
zölf op zien scholders nummen
en drag ze met geduld.
3. Wat ok an zwaore nachten
van bitterheid en pien
en liedelijk verwachten
zult wezen nog oes diel
op dizze duust're èerde,
toch stiet in stille pracht
de ster van Gods genaode
an 't èende van de nacht.
4. God lek wal diep verbörgen
in oeze duusternis
maor gef oes toch een mörgen
die vol van luuster is.
Hij komp oes toch integen
ok in het hardst gelag.
Zien oordiel is genaode,
zien duusternis is dag.

oorspr. tekst: J. Klepper/J.W. Schulte Nordholt
melodie: J. Petzold
umzet deur: W. Alblas
bron: LvK 130